

CECILIA BARTOLI

&
KAMMERORCHESTERBASEL

PRESENTEN

“MISSION”

MÚSICA PER A ÒPERA
D'AGOSTINO STEFFANI

DILLUNS 10
DE DESEMBRE DE 2012

21H
Sala 1 / PAU CASALS

LAUDITORI

Lepant 150
08013 Barcelona

www.auditori.cat

MÉS

LA VANGUARDIA

PROGRAMA

DESEMBRE 2012

CECILIA BARTOLI mezzosoprano
KAMMERORCHESTERBASEL
JULIA SCHRÖDER concertino/direcció

1/

AGOSTINO
STEFFANI

CASTELFRANCO VENETO 1654
FRANKFURT 1728

Henrico Leone. Obertura (Hannover, 1689)

Alarico il Baltha (Munic, 1687)
Schiere invitte. Ària d'Alarico

Tassilone (Düsseldorf, 1709)
Sposa, mancar mi sento... Deh, non far colle
tue lagrime. Escena i ària de Tassilone

La superbia d'Alessandro (Hannover, 1690)
Non prendo consiglio. Ària d'Ermolao

La libertà contenta. Obertura (Hannover, 1693)

Niobe, regina di Tebe (Munic, 1688)
Amami, e vederai. Ària de Niobe

I trionfi del fato. Obertura (Hannover, 1695)

Alarico il Baltha
Sì, sì, riposa o caro... Palpitanti sfere belle
Escena i ària de Sabina

La libertà contenta
Notte amica al cieco dio. Ària d'Alcibiade

Tassilone
Più non v'ascondo. Ària de Rotruda

Tassilone
A facile vittoria. Ària de Sigardo

45 min.
(durada
aproximada)

PAUSA

20 min.

Marco Aurelio. Obertura (Munic,1681)

La libertà contenta

Foschi crepuscolí. Ària d'Aspasia

La superbia d'Alessandro

Luci ingrates. Ària d'Alessandro

Henrico Leone

Morirò fra strazi e scempi. Ària d'Henrico

Tassilone

Dal tuo labbro amor v'invita. Ària de Tassilone

Orlando generoso. Obertura (Hannover,1691)

Niobe, regina di Tebe

Ove son?... Dal mio petto.

Escena i ària d'Anfione

La lotta d'Hercole con Acheloo (Hannover, 1689)

Aires pour les nymphes de la rivièrè

Lentement – Gigue – Sarabande

Niobe, regina di Tebe

Dell'alma stanca... Sfere amiche.

Escena i ària d'Anfione

I trionfi del fato

Mie fide schiere, all'arm.

Arminio (Düsseldorf, 1707)

Suoni, tuoni, il suolo scuota. Ària d'Ertà

45 min.

(durada
aproximada)

Fonts→ British Library (Londres) / Musiksammlung der Österreichischen Nationalbibliothek (Viena)

Performing Editions→ © I Barocchisti 2011-12

Editor→ Alberto Stevanin

Agrairém que apaguéssiu els mòbils, desactivéssiu les alarmes
sonores i continguéssiu els estossecs. Un mocador redueix
notablement el soroll.

COMENTARI

→
BERNAT DEDÉU

Al llarg dels segles XVII i XVIII, la majoria d'operistes van mantenir l'hàbit natural de crear pensant en cantants específics i coneguts pel públic. L'idil·li de Händel amb el tenor John Beard o de Mozart amb el baríton Francesco Benucci, així com les cròniques de l'època que narren el seu vocalisme particular, haurien de ser una de les claus més valuoses a l'hora d'encarar la interpretació fidel d'aquest repertori que ara sabem inabastable. El nostre present sonor viu una distorsió inaudita d'aquesta tendència en la història musical d'Occident: la majoria de cantants, lluny d'instaurar un diàleg amb els compositors de música viva, recuperen autors de la tradició, endinsant-se en la recerca d'un repertori tramat per veus molt diferents a la seva. Així ho fa de nou Cecilia Bartoli, ressuscitant un compositor que –passi el que passi– acabarà essent, per a la majoria de melòmans, un nom molt més desconegut que el de la mezzosoprano (o soprano, mai se sap).

Els capricis del darwinisme musical ens han fet oblidar Agostino Steffani (1654-1728), un dels grans operistes del XVII, particularment famós per la seva perícia escrivint duets de cambra. Expulsat de l'Olimp dels grans barrocs italians (tot i ser nascut al Vènet, va passar-se mitja vida a Alemanya i això el va allunyar dels primers manuals d'història), la seva és una existència prototípica d'aquell present: als onze anys s'educa com a cantaire a la basílica Il Santo de Pàdua i, fixat per un noble germànic que va quedar fascinat amb la seva veu, madura musicalment a les corts de Munic, Hannover i Düsseldorf. Durant una breu estada a París, el 1678 Steffani descobreix també l'estil de Lully, que marcarà el seu gust per la melodia afrancesada. El compositor, finalment, va escampar per tota Alemanya la seva pluralitat d'influències, des de l'extraversió italiana fins al regust francès, i va esdevenir un dels grans inspiradors dels oratoris händelians. Però el caràcter vital i

Cecilia Bartoli recupera un dels operistes més desconeguts del període Barroc: Agostino Steffani (1674-1728), autor d'obres mestres encara desconegudes i marcat per una vida apassionant com a polític i bisbe.

musical de Steffani és intransferible; a banda de ser un gran compositor, l'operista també era un curiós animal polític: a partir del 1690, va ser fidel aliat diplomàtic de l'elector Max Emanuel de Hannover, governador dels Països Baixos Espanyols. També fou un dels conspiradors present a la trama diplomàtica a l'entorn de la Guerra de Successió (va intentar, en va, que Max Emanuel renegués de Lluís XIV i abraçés l'austriacisme). Per si fos poc, Steffani també excel·lia en la política religiosa: ordenat capellà des del 1680, el nostre compositor va arribar a ser bisbe de Spiga i representant del Palatinat de Hannover a Roma. Catòlic confés, es va passar els vint anys finals de vida predicant la fe al nord d'Alemanya, una terra fortament influenciada pel luteranisme.

Per tot això, no és estrany que les òperes de l'italià, com *Marco Aurelio* (1681) o *Servio Tulio* (1686), prenguin un marcat polític que reafirma la profunda imbricació entre l'òpera i la modernitat. Al seu temps, Europa es recupera de la Guerra dels Trenta Anys, que marca el descens de la influència espanyola al continent i l'inici d'un marc polític dividit entre dos grans blocs: el francès, molt sòlid, i el Sacre Imperi Romanogermànic, dominat pels Habsburg, però molt afeblit per les guerres amb els turcs i una estructura ingovernable amb més de tres-cents estats independents. Un entorn en què hi roman l'absolutisme però on, com passa a Anglaterra, el parlamentarisme comença a fer-se fort. En aquest context, l'òpera encara es manté com una eina propagandística dels líders absoluts, per cantar-ne les qualitats sobiranes (especialment la magnanimitat), però també esdevé el substrat d'una filosofia de l'alliberament individual que prefigura el corpus de la Il·lustració.

Musicalment, Steffani és germà sonor de Cavalli o Scarlatti. Les seves àries són curtes, com un cop de puny de bravura, i fan ús d'una tessitura elevadíssima. Hi escoltareu un ús de

la melodia que no només preludia alguns recursos del classicisme, sinó que emparenta l'autor amb la preeminència del vocalisme belcantista. Els seus recitatius amb *basso ostinato* són petites joies dramàtiques que us recordaran les mateixes micropeces de Purcell, i els tríos de vent que acompanyen el *continuo* no han d'envejar gaires recursos als de Lully: com el francès, Steffani trufa les seves àries amb danses palatines com el minuet, la *bourrée* o la sarabanda. Vocalment, tot i no tenir-ne proves definitòries, sospitem que la riquesa de les àries de Steffani es deu a

la possibilitat que ell mateix fos un *castrato*. Quan arriba a Munic el 1688, se'n parla com a un *músic de cambra de la cort*, el terme habitual per definir un castrat. Els pocs retrats que tenim del compositor mantenen signes icònics associats als castrats, com ara la manca de barba i una certa obesitat. De fet, la seva evolució com a cantaire (la d'un jove presumiblement pobre que entra a una basílica d'adolescent per cantar-hi) podria ben bé marcar la tessitura de les seves òperes. Unes qualitats que posen a prova, en definitiva, l'intèrpret més excel·lent.

“MISSION”

Alarico il Baltha (Luigi Orlandi)

Atto II, scena 6

Alarico

Schiere invitte
non tardate,
su volate
a' le rapine.
Dispogliate
l'alta Roma,
ch'è già doma,
fra le stragi
e le ruine.

Tassilone (Stefano Benedetto Pallavicino)

Atto V, scena 5

Tassilone

Sposa, mancar mi sento;
guidami in parte, ove mi chiuda gli occhi
tua destra pia. Or che onorato, e certo
moro della tua fede, moro contento.
Deh non far colle tue lagrime
al mio cor la morte amara.
Perché liet'io spirerò,
a un pensier che t'oltraggiò,
se pietade impetro, o cara.

La superbia d'Alessandro (Ortensio Mauro)

Atto I, scena 15

Ermolao

Non prendo consiglio,
se non dal furor.
Non cura periglio
desio di vendetta
e zelo d'onor.

Niobe, regina di Tebe (Orlandi)

Atto III, scena 1

Niobe

Amami, e vederai
ch'Amor non ha più stral,
vibrolli tutti al seno mio per te.
In quei tuoi vaghi rai
è l'ardor mio fatal,
né v'è fede, che sia pari a mia fé.

Alarico il Baltha

Atte II, escena 6

Alarico

No trigueu
trops invictes,
cuiteu
a l'encalç dels botins.
Espolieu
la noble Roma,
que ja ha estat domada,
entre els estralls
i les ruines.

Tassilone

Acte V, escena 5

Tassiló

Esposa, em sento defallir;
guida'm a un indret on em clogui els ulls
ta destra pietosa. Ara que moro honorat
i segur de ta fidelitat, moro content.
Ai, no facis amb tes llàgrimes
amarga la mort a mon cor.
Perquè feliç expiraré
si pietat impetro, estimada,
per un sospir que t'ultratjà.

La superbia d'Alessandro

Acte I, escena 15

Ermolao

No accepto consell,
sinó del furor.
No repara el mal
el desig de venjança
i l'afany d'honor.

Niobe, regina di Tebe

Acte III, escena 1

Niobe

Estima'm, i veuràs
que Amor ja no té més fletxes,
les llençà totes a mon pit per tu.
En tos ulls formosos
es troba mon ardor fatal,
i no hi ha fidelitat que iguali la meva.

Alarico il Baltha (Orlandi)

Atto II, scena 14

Sabina

Sì, sì, riposa ò caro
acciò che dorma la pena agitatrice a' tuoi bei lumi
che a' quei del Ciel recar invidia ponno,
novella Pasitea richiamo il sonno.

Palpitanti sfere belle
del mio sol, hor v'addormento.
Riposate, e cessate
per rigor d'irate stelle
d'agitarvi nel tormento.

Ma di vapor soave il ciglio intorno
anch'io sento gravarmi.
Palpitanti sfere belle del mio sol...
Inebriati i sensi cedono
à dolce oblio... del mio sol,
hor v'addormento, hor v'addormen...

La libertà contenta (Mauro)

Atto II, scena 13

Alcibiade

Notte amica al cieco Dio,
il mio bene a me conduci.
Guidin l'ombre quelle luci
che son gli Astri del cor mio.

Tassilone (Pallavicino)

Atto II, scena 6

Rotrude

Più non v'ascondo,
affetti miei:
vi sappia il mondo,
e son contenta.
Splenda vivace
la cara face;
quella che aborro,
quella sia spenta.

Tassilone (Pallavicino)

Atto IV, scena 8

Sigardo

A facile vittoria
la tromba qui m'invita.
E solo amor audace,
armato di sua face,
la furia è che m'irrita.

La libertà contenta (Mauro)

Atto II, scena 11

Aspasia

Foschi crepuscoli,
che preparate
l'esequie al dì;
atre caligini,
deh v'affrettate
per celar qui
il volto amabile
che m'invaghì.

La superbia d'Alessandro (Mauro)

Atto III, scena 8

Alessandro

Luci ingrante,
sol tempeste di martiro

Alarico il Baltha

Acte II, escena 14

Sabina

Sí, sí, reposa, estimat
per tal que dormi la pena agitadora a tos bells ulls
que als del Cel poden fer enveja,
talment una nova Pasítea, invoco el son.

Belles esferes palpitants
de mon sol, ara us adormo.
Reposeu, i cesseu
pel rigor d'irats estels
d'agitar-vos turmentades.

Pro d'un vapor suau que m'envolta els ulls
també jo en sento el pes.
Belles esferes palpitants de mon sol...
Embragats, els sentits sucumbeixen
a un dolç oblit... de mon sol,
ara us adormo, ara us ador...

La libertà contenta

Acte II, escena 13

Alcibiades

Nit amiga del cec Déu,
condueix cap aquí mon amor.
Guiïn les ombres aquelles llums
que són els Astres de mon cor.

Tassilone

Acte II, escena 6

Rotruda

Ja no us ocultó més,
sentiments meus:
que el món ho sàpia,
i estic contenta.
Resplendeixi viva
l'estimada torxa;
i aquella que avorreixo,
aquella sigui apagada.

Tassilone

Acte IV, escena 8

Sigardo

A una fàcil victòria
la trompeta em convida.
I és sols l'amor audaç,
armat amb sa torxa,
l'única fúria que m'atia.

La libertà contenta

Acte II, escena 11

Aspàsia

Llòbrecs crepuscles,
que prepareu
les exèquies al dia;
fosques boirines,
ai, cuiteu
per amagar aquí
el rostre amable
que m'enamora.

La superbia d'Alessandro

Acte III, escena 8

Alexandre

Llums ingrantes,
sols tempestes de martiri

voi destate in questo sen.
E pur quando non vi miro,
luci ingrâte,
nulla veggo di seren.

Henrico Leone (Mauro)
Atto II, scena 10

Henrico

Morirò fra strazi e scempi
e dirassi ingiusti dei
che salvando i vostri tempi
io per voi tutto perdei.

Tassilone (Pallavicino)
Atto 1, scena 2

Tassilone

Dal tuo labbro amor m'invita
a prezzar ancor la vita,
ma non so ciò che sarà.
Se la rabbia del mio fato,
implacabile, ostinato,
o se amor trionferà.

Niobe, regina di Tebe (Orlandi)
Atto II, scena 5

Anfione

Ove son? Chi m'aita?
In mezzo all'ombre solo m'aggiro
e abbandonato, ah! lasso
in abisso d'orror confondo il passo.
Niobe, ah! doglia infinita!
Perduta ho l'anima, e ancor rimango,
e ancor rimango in vita.

Dal mio petto, o pianti,
uscite in tributo al mio dolor.
E in virtù de' miei tormenti,
discogliendovi in torrenti,
in voi naufraghi 'l mio cor.

Niobe, regina di Tebe (Orlandi)
Atto I, scena 13

Anfione

Dell'anima stanca a raddolcir le tempre,
cari asili di pace a voi ritorno:
fuggite, omai fuggite
da questo seno o de' regali fasti
cure troppo moleste, egri pensieri:
che val più degli imperi
in solitaria soglia, ed umil manto
sciogliere dal cor non agitato il canto.
Sfere amiche, or date al labbro
l'armonia de' vostri giri.
E posando il fianco lasso,
abbia moto il tronco, il sasso
da miei placidi respiri.

Arminio (Pallavicino)
Atto V, scena 6

Erta

Suoni, tuoni, il suolo scuota
d'oricalchi un lieto fragore.
Ed a voi amiche genti
sian gl'insoliti portenti
di diletto e non d'orrore.

desvetlleu en aquest pit.
I fins i tot quan no us miro,
llums ingrates,
no veig res de serè.

Henrico Leone
Acte II, escena 10

Enric

Moriré entre suplicis i turments
i es dirà, injustos déus,
que en salvar vostres temples
ho perdí tot per vosaltres.

Tassilone
Acte 1, escena 2

Tassiló

Per tos llavis l'amor em convida
a continuar valorant la vida,
però no sé què succeirà.
Si la ira de mon fat,
implacable, obstinat,
o si l'amor triomfarà.

Niobe, regina di Tebe
Acte II, escena 5

Anfió

On sóc? Qui m'ajuda?
Enmig de les ombres deambulo sol
i abandonat, ai las,
en un abisme d'horror confonc el pas.
Nióbe, ai, dolor infinit!
He perdut l'ànima, i encara resto,
encara resto en vida.

De mon pit, oh llàgrimes,
sortiu com a ofrena a mon dolor.
I en virtut de mos turments,
fonent-vos en torrents,
en vosaltres naufragui mon cor.

Niobe, regina di Tebe
Acte I, escena 13

Anfió

Per a endolcir el tarannà de l'ànima esgotada,
torno a vosaltres, estimats recessos de pau:
fugiu, fugiu ja
d'aquest pit o dels regals fasts d'atencions
massa molestes, pensaments malsans:
puix que alliberar el cant d'un cor no agitat
en solitari lllindar, i en humil vel
val més que qualsevol imperi.
Esferes amigues, inspireu ara a mos llavis
l'harmonia de vostres girs.
I mentre reposo mon cos fatigat,
belluguin troncs i roques
al ritme de ma plàcida respiració.

Arminio
Acte V, escena 6

Erta

Soni, retroni, sacsegi el terra
d'oricalc un feliç brogit.
I per a vosaltres, gents amigues,
siguin els insòlits portents
de delit i no d'horror.

JULIA SCHRÖDER

concertino/direcció

Julia Schröder i Cecilia Bartoli mantenen una estreta col·laboració des de l'any 2005. Com a concertino Schröder ha treballat, entre d'altres directors, amb G. Antonini, P. McCreesh, K. Järvi, Ch. Hogwood i P. Goodwin i com a directora amb S. Gabetta, M. Mijanovic, G. Carminola, A. Scholl i P. Wispelwey. La seva discografia inclou un CD de Mozart, Haydn i Martinu i altres amb obres de Fasch i Händel. El seu repertori abasta des de música d'època fins a moderna, tango, improvisació o gypsy jazz i en l'àmbit de cambra ha participat en els festivals de Davos, Gstaad, Luxemburg, Middlebourg, Amsterdam, Stuttgart i Colònia.

KAMMERORCHESTERBASEL

Amb un so orquestral transparent i flexible, un desig de descobrir nous sons i la combinació de música antiga i moderna, la Kammerorchester Basel actua sota la direcció del seu concertino i gaudeix de la col·laboració de directors com ara Paul Goodwin, Kristjan Järvi, Paul McCreesh i Giovanni Antonini, amb qui estan treballant un cicle de les simfonies de Beethoven. Fundada el 1984 per músics de diverses escoles suïsses, rep invitacions de les més importants sales i festivals d'Europa i actua amb solistes tan destacats com Cecilia Bartoli, Sol Gabetta, Angelika Kirchschrager, Matthias Goerne, Sabine Meyer, Vesselina Kasarova, Renaud Capuçon, Victoria Mullova i Nuria Rial, entre d'altres. Per a la temporada 2012/2013 la llista s'amplia amb Patricia Kopatchinskaja, Khatia Buniatishvili, Angela Hewitt, Maria Joao Pires, Alison Balsom, Jean-Yves Thibaudet i Jérémie Rhorer. L'octubre de 2012, l'orquestra ha rebut per segona vegada el premi ECHO Klassik pel seu enregistrament de les àries de Telemann amb Núria Rial. Credit Suisse és el seu principal patrocinador i col·laborador des del juliol de 2007.

● **PRIMERS VIOLINS:** JULIA SCHRÖDER / VALENTINA GIUSTI / MATTHIAS MÜLLER / FANNY TSCHANZ / YUKIKO TEZUKA / ● **SEGONS VIOLINS:** ANNA FABER / MIRJAM STEYMAN-S-BRENNER / TAMÁS VÁSÁRHELYI / CORDELIA FANKHAUSER / ● **VIOLÈS:** BODO FRIEDRICH / STEFANO MARIANI / ● **VIOLONCELS:** HRISTO KOUZMANOV / GEORG DETTWEILER / ● **CONTRABAIXOS:** BELTANE RUIZ / ● **FLAUTES:** SHAI KRIBUS / KERSTIN KRAMP / ● **OBOËS:** KERSTIN KRAMP / SHAI KRIBUS / ● **FAGOTS:** RHODA PATRICK / ● **TROMPETA:** SIMON LILLY / ● **PERCUSSIÓ:** NORA THILE / ● **TIORBA:** MICHELE PASOTTI / ● **CLAVICÈMBAL:** JORY VINIKOUR

CECILIA BARTOLI

mezzosoprano

Fa més de dues dècades que Bartoli és una destacada artista. Amb mes de 10 milions de CD venuts, ha guanyat 5 Grammy, 10 Echo i 1 Bambi alemanys, 2 Classical Brit Awards anglesos, el Victoire de la musique francès i molts altres que reflecteixen l'èxit d'àlbums com ara *Opera proibita* i els dedicats a Salieri, Gluck, Vivaldi o Maria Malibran. També amb els seus projectes ha ajudat al redescobrimet de compositors i repertoris oblidats. No és sorprenent que Karajan, Barenboim i Harnoncourt fossin uns dels primers directors amb qui va treballar, quan encara estudiava amb els seus pares a la seva Roma natal i continués

fent-ho amb els millors artistes i orquestres del món. En els darrers anys ha col·laborat especialment amb orquestres d'instruments d'època: l'Akademie für Alte Musik, Les Arts Florissants, l'Barocchisti, Concentus Musicus Wien, Freiburger Barockorchester, Ensemble Matheus, Il Giardino Armonico, Kammerorchester Basel, Les Musiciens du Louvre, Orchestra of the Age of Enlightenment i Orchestra La Scintilla, entre d'altres. Ha cantat al Metropolitan, a la Royal Opera House Covent Garden, a La Scala, a l'Òpera Estatal de Baviera, al Festival de Salzburg i a l'Òpera de Zuric on ha actuat en *Le Comte d'Ory* i *Otello* de Rossini, ambdues per primer vegada en versions originals amb l'Orquestra La Scintilla, dirigida per Muhai Tang. Durant la temporada 2009-10 va publicar l'àlbum *Sacrificium* amb repertori dels *castrati* més famosos, un projecte pel qual va aconseguir el seu 5è Grammy. El setembre de 2012 ha esta publicat el nou sensacional projecte *Mission*, dedicat a les òperes d'Agostino Steffani. Amb aquest treball Bartoli ha inspirat a la famosa escriptora Donna Leon en la novel·la policíaca sobre el misteriós compositor.

Bartoli ha estat distingida com a Cavaller d'Itàlia i Accademica effettiva de Santa Cecília de Roma i ha rebut els títols de Chevallier des Arts et des Lettres i Officier de l'Ordre du Mérite a França. És membre honorífic de les Reials Acadèmies de Música de Londres i de Suècia i recentment ha rebut la Medalla de Oro al Mérito en las Bellas Artes de España i la Médaille Grand Vermeil de la Ville de París. El 2009 va ser nomenada membre honorífic del consell assessor de la Fundació Casa Händel a Halle i l'any següent va rebre el premi Händel. El 2010 a Copenhaguen va rebre el Premi Musical Léonie Sonning i el novembre d'enguany l'University College de Dublín li ha concedit un Doctorat Honorífic en Música. També ha rebut a Baden-Baden el prestigiós Premi Herbert von Karajan. Des del 2012 és Directora Artística del Festival de Pentecostés a Salzburg. La primera edició, dedicada a les mil cares de Cleopatra, va ser un gran èxit. La segona edició, del 2013, porta el títol *Sacrifici-Opfer-Víctima* i oferirà, entre d'altres, l'esperat debut escènic de Cecilia com a Norma.

CECILIA BARTOLI MISSION

Descubre a Agostino Steffani de la mano de Cecilia Bartoli.

Edición limitada en discolibro con material digital exclusivo

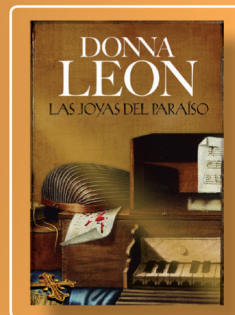
VIVE LA EXPERIENCIA MISSION

EDICIÓN LIMITADA EN DISCOLIBRO

DVD & BLU-RAY

JUEGO INTERACTIVO APP

LAS JOYAS DEL PARAÍSO LA NOVELA

UNIVERSAL CLÁSICO SPAIN

BÚSCANOS EN FACEBOOK Y PARTICIPA EN NUESTROS CONCURSOS

SI US HA AGRADAT AQUEST CONCERT, SEGUIU EL CIRCUIT ANTIGA

CIRCUIT: Antiga

JORDI SAVALL. EL SO ORIGINAL: JUDICII SIGNUM

DESEMBRE

DL 17 → 21h

Basílica de Santa Maria del Mar

La Capella Reial de Catalunya

Hespèrion XXI

(formacions residents a L'Auditori)

Jordi Savall director

● Música i espiritualitat medieval amb el Cant de la Sibila i cants litúrgics de la Mediterrània.

Preu: de 28€ a 39€

CIRCUIT: Antiga / Grans obres corals

SIR JOHN ELIOT GARDINER & THE MONTEVERDI CHOIR AND ENGLISH BAROQUE SOLOISTS

MARÇ 2013

DT 26 → 21h

Sala 1 Pau Casals

Inclòs al 35è Festival de Música Antiga de Barcelona

● *Missa en Si menor* de **J. S. Bach**

Preu: de 28€ a 90€

PROPERES CONCERTS A L'AUDITORI

DUO GORKA HERMOSA & SILVIA MÁRQUEZ

DESEMBRE 2012

DJ 13 → 20.30h

Sala 4 Alicia de Larrocha

● Fantanguendo: **Prin, Piazzolla, Hermosa, Tiensuu, Remiro i Falla**

Preu: 17€

Concert coproduït amb Joventuts Musicals d'Espanya

CIRCUIT: Nacions / Grans obres corals

L'OBC I PAU CASALS

DESEMBRE

DV 14 → 21h / DS 15 → 19h / DG 16 → 11h

Sala 1 Pau Casals

● *El Pessebre* de **Pau Casals**

Arthur Post director · **Elena Copons** soprano · **David Hernández** tenor · **Gemma Coma-Alabert** mezzosoprano · **Joan Martín-Royo** baríton · **Marc Pujol** baix · **Orfeo Català** · **Coral Canigó**

Preu: de 23€ a 51€

LA VANGUARDIA

Som com som